

Sygn. akt IV KK 155/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 21 sierpnia 2013 r.,
sprawy **K. W.**
w przedmiocie wydania wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt IV Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 7 sierpnia 2012 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem łącznym z dnia 7 sierpnia 2010 r., sygn. II K [...], wymierzył kary łączne:

- 1) 900 zł grzywny, powstałą z połączenia kar po 600 zł grzywny, orzeczonych nakazami karnymi Sądu Rejonowego w M. z dnia 7 kwietnia 1997 r., sygn. akt II K 108/97 i z dnia 9 czerwca 1997 r., sygn. akt II K 177/97,
- 2) 1000 zł grzywny, powstałej z połączenia kar: 800 zł grzywny orzeczonej nakazem karnym Sądu Rejonowego w M. z dnia 10 września 1997 r., sygn. akt. II K 231/97 i 20 stawek dziennych grzywny po 40 zł za stawkę, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 grudnia 1998 r., sygn. akt II K 344/97,
- 3) 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, powstałą z połączenia kar:
 - a) roku i 6 miesięcy oraz 2 lat pozbawienia wolności, wymierzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 30 października 2009 r., sygn. akt 316/09,
 - b) roku pozbawienia wolności, wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 13 lipca 2010 r., sygn. akt II K 473/09,
 - c) po 10 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. akt 391/11,
- 4) 2 lat pozbawienia wolności, powstałej z połączenia kar:
 - a) roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 lutego 2010 r., sygn. akt II K 529/09,
 - b) czterokrotnie po 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt II K 103/10.

Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 22 listopada 2012r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadne.

Obrońca skazanego w kasacji zarzucił:

„rażące naruszenie prawa mające istotny w wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 569 k.p.k. w zw. z art. 577 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie oraz nieuwzględnienie w zaskarżonym orzeczeniu wyroku Sądu Rejonowego w M. Wydział II Karny z dnia 15 września 2011 roku, sygn. akt II K 54/11, a w konsekwencji orzeczenie kary łącznej bez rozwiązania wcześniejszych węzłów kar łącznych orzeczonych we wskazanym wyroku, co stanowi negatywną przesłankę procesową,

2. art. 86 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji, oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie asperacji, podczas gdy właściwą metodą łączenia kar jednostkowych winna być zasada pełnej absorbcji,
3. art. 42 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie wskazanej normy prawnej, a w konsekwencji niewyłączenie z urzędu sędziego, w stosunku do którego istnieją uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności”.

Obrońca w konkluzji wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów, stwierdzić należy, że:

Ad 1. Jest on zapewne wynikiem nieporozumienia. Wyrok łączny Sądu Rejonowego w M. z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt II K 54/11, został uchylony wyrokiem Sadu Okręgowego w K. z dnia 29 maja 2012 r., sygn. akt IV Ka 1293/11. Ów wyrok łączny przestał więc istnieć, co oznacza, że uległ rozwiązaniu węzeł kary łącznej, łączący poszczególne, wymierzone w nim wyroki.

Sąd Rejonowy w M. ponownie rozpoznając sprawę nie tylko nie musiał, ale nie mógł tego węzła kolejny raz rozwiązywać. Sąd ten, wydając nowy wyrok łączny, miał w polu uwagi wszystkie jednostkowe skazania, które były rozważane przy orzekaniu kary łącznej w uchylonym uprzednio wyroku łącznym w sprawie II K 54/11;

Ad 2. Mimo podniesienia zarzutu obrazy prawa materialnego w postaci art. 86 § 1 k.k., jest to w istocie niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary przez wymierzenie kary łącznej na zasadzie asperacji, zamiast na zasadzie absorbcji. Jest bowiem oczywiste, czego nie kwestionuje się w kasacji i co wprost wynika z tego zarzutu, że kary łączne zostały orzeczone w granicach określanych w art. 86 § 1 k.k.. Nadto, zarzut ten jest powtórzeniem zarzutu apelacyjnego; wówczas w postaci błędu w ustaleniach faktycznych, do którego to zarzutu odniósł się Sąd Okręgowy na s. 16 – 23 uzasadnienia;

Ad 3. Sąd ten ustosunkował się również do zarzutu z apelacji skazanego o niezachowaniu bezstronności przez sędziego wydającego wyrok w pierwszej instancji ze względu na skargi, jakie uprzednio na tego sędziego składał skazany. Jednak on sam ani jego ówczesny obrońca nie wnosili o wyłączenie sędziego sprawozdawcy od rozpoznania sprawy z powodów wymienionych w art. 41 § 1 k.p.k., mimo wiedzy skazanego o takiej możliwości uzyskanej z Ministerstwa Sprawiedliwości (k.467).

Także w osobistej apelacji skazany nie uprawdopodobnił, że jego skargi miały jakikolwiek wpływ na treść merytorycznych rozstrzygnięć zawartych w wyroku łącznym. Trafnie więc Sąd odwoławczy uznał, że zarzut skazanego obracał się w sferze przypuszczeń, biorąc zwłaszcza pod uwagę fakt, że skargi te nie zostały skonkretyzowane w piśmie przesłanym do Ministra Sprawiedliwości, w apelacji ani nawet w kasacji, mimo, że formułuje ona tak poważny zarzut pod adresem sędziego Sądu I instancji i brak reakcji Sądu odwoławczego.

Z wszystkich przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.